

Posudek oponenta bakalářské práce

Jiří Žahour

Stavební aktivity Johanna Christiana z Eggenberku a jeho manželky Marie

Ernestiny na území Krumlovského vévodství

Filozofická fakulta JU, Ústav dějin umění

Velmi čtivě napsaná práce Jiřího Žahoura se ponejvíce z hlediska objednavatelů věnuje doposud opomíjenému tématu dějin raně novověké architektury 17. století v jižních Čechách. Již samotná volba tohoto tématu je velmi záslužná a na úvod je třeba říci, že Žahour svůj úkol zvládnul skutečně úctyhodným způsobem.

Text celé práce je rozdělen asi na dvě poloviny, přičemž první polovina se vydatně věnuje klíčovými osobnostem eggenberského rodu a jejich přínosu k jeho etablování. Vzhledem k tomu, že se převážná většina historické knižní produkce věnuje vlastně výhradně rodu Rožmberků, který je chápán a někdy až nekriticky oslavován jako „ten“ jihočeský rod, působí pasáže o „zapomenuté“ historii jižních Čech v eggenberské době vskutku osvěžujícím způsobem. Žahourův styl psaní je – jak bylo naznačeno výše – navíc pozoruhodně vyspělý, což výrazně přispívá k celkové kvalitě předkládané práce. Chtěl bych dále vyzdvihnout prvek, který studentovu práci přibližuje trendům současného historického, případně umělecko-historického bádání, a tím je kritické zdůraznění role Marie Ernestiny v oblasti mecenátu stavebních děl. Autor chvályhodně využívá a reflektuje aktuální badatelské výstupy k osobnosti kněžny českobudějovické profesorky romanistiky Jitky Radimské a jejího týmu. Druhá, mírně kratší polovina Žahourovy práce se zabývá právě osobností Marie Ernestiny a jejího manžela Johanna Christiana z Eggenberku jako stavebníky hradu v Českém Krumlově. Autor se v této části snaží – a rovněž se k tomu přímo hlásí – uplatňovat přístupy některých středoevropských historiků raně novověké architektury, přičemž jmenuje školitele, prof. Petra Fidlera, a dále brněnského profesora Jiřího Kroupu. Tento aspekt záměrně vyzdvihuji proto, aby bylo zřejmé, že autor předkládané práce zjevně nejen tematiku zpracoval, ale byl navíc schopen reflektovat a aplikovat určitou vybranou metodu.

Abych však nepěl jen chválu na předkládanou práci, musím bohužel upozornit na klesající jazykovou kvalitu textu v jeho průběhu, jakoby pisatel v jejím závěru cítil, že má málo času. Čím dál častěji se v textu objevují překlepy, přehlédnuté a nedotažené změněné pasáže vět, čímž mírně trpí srozumitelnost některých výpovědí. Často se bohužel objevují rovněž hrubé pravopisné chyby.

Tento nemilý nedostatek je však dle mého mínění dostatečně vyvážen výše zmíněnými klady celé, připomínám, zralé práce. Studentovo zaujetí tématem je zjevné z úctyhodné šíře a hloubky prostudované literatury, z hojné práce s archivními prameny a z logické výstavby jednotlivých kapitol a textu jako celku. Chvályhodné je rovněž vyvážené a jasné zasazení stavebních aktivit knížecího páru do kontextu staveb jejich štýrského panství.

Zralou a celkově velmi zdařilou bakalářskou práci Jiřího Žahoura je nutné klasifikovat známkou **výborně** a přirozeně ji **doporučit** k obhajobě.

Dne 18. června 2012

Mgr. Hynek Látal, Ph.D.